

Van jeugdinternational Zoey mag vrouwenijshockey wel wat ruiger

IJshockeywedstrijden naast de deur, dat is voor Zoey Kramer (16) uit Leeuwarden – en haar familie – ook wel eens fijn. In Thialf speelt ze deze week met de meiden van het Nederlandse onder 18-team het wereldkampioenschap.

MARISSA DE JONG

Eindelijk konden vrienden, familie, klas- en teamgenoten Zoey Kramer (16) uit Leeuwarden eens dichtbij huis in de jersey van Nederland zien. „Er waren zelfs docenten”, zegt ze lachend. „Ook wel eens leuk dat familie nu makkelijk kan komen kijken. Mijn pake en beppe zeiden al: ‘we komen iedere wedstrijd!’”

De wedstrijd tegen titelfavoriet China was maandagavond vervolgens niet om over naar huis te schrijven, die ging met 0-18 kansloos verloren. „Daar heeft de coach verder niet te veel woorden aan vuilgemaakt”, aldus Zoey. „China is – omdat ze lange tijd niet gespeeld hebben door corona – wat divisies naar beneden geplaatst, maar ze zijn voor in deze divisie eigenlijk veel te goed.”

Zoey speelt met de meiden van Nederland onder 18 in divisie 2A, waar naast China ook Letland, Groot-Brittannië, Turkije en Kazachstan in zitten. Deze landen strijden deze week in Thialf om het wereldkampioenschap in deze divisie en kunnen zo opklimmen naar de volgende. Titelaspiraties hebben de Nederlandse meiden niet. „Maar ik denk dat we mee kunnen doen om de derde plaats.”

In de tweede wedstrijd, tegen Letland, kwam Nederland dinsdagavond driemaal op achterstand, maar trok het de stand telkens weer gelijk. Uiteindelijk moesten er shoot-outs aan te pas komen. Nederland won de shootouts en ging er dus met de winst vandoor.

Een evenement dat ontzettend veel publiek trekt is zo’n wereldkampioenschap voor meiden onder 18 jaar nog niet, toch konden vrijwilligers die normaal gesproken bij wedstrijden van de Flyers in Heerenveen staan hun oren bijna niet geloven dinsdagmiddag. De wedstrijd? Turkije tegen Kazachstan. Het geluidsniveau op de tribunes oversteeg al na anderhalve minuut spelen menig wedstrijd van de mannen uit de BeNe League. Zevenhonderd basisschoolkinderen waren uitgenodigd en lieten zich bij het eerste doelpunt van Kazachstan al flink horen.

Klappen, brullen, gillen, toeteren: de jeugdige toeschouwers trokken alles uit de kast en produceerden een

De meiden van het Nederlandse ijshockeyteam onder 18 ontvingen zevenhonderd basisschoolleerlingen. Er ontstond een heuse ‘handtekeningen-trein’, met rechts vooran Zoey Kramer (16) uit Leeuwarden. Onder de spandoeken van kinderen die een hele tribune in Thialf bedekken. FOTO’S JILMER POSTMA

golf van geluid. Een halve minuut later konden ze weer: Kazachstan trof opnieuw doel. Alle kinderen waren van tevoren op school bekend gemaakt met de spelregels, zodat ze de wedstrijd wat beter konden volgen. Bovendien maakten ze allemaal spandoeken, die samen een gehele tribune in Thialf bedekten. Ze konden later nog eens vier keer juichen, want de eindstand was 0-6. Met handtekeningen en selfies met het Nederlandse meidenteam op zak konden ze vervolgens huiswaarts.

De hoop van Zoey is dat een paar kinderen door deze kennismaking thuiskomen en hun ouders meedelen wat zij ze tien jaar geleden ook vertelde: ‘Ik wil op ijshockey’. Hoe ze er precies bij kwam, weet ze zelf ook niet meer. „Ik moest een sport kiezen van mijn ouders, want die wilden natuurlijk niet dat ik de hele dag ge-

woon op de bank zou zitten”, vertelt ze. „Toen heb ik eerst paardrijden geprobeerd, maar dat was het niet. Toen zat ik vervolgens gewoon eens op mijn kamer en dacht ik: ijshockey, dat lijkt me leuk.”

Haar vader volgde de wedstrijden uit de NHL altijd al aandachtig. „Mischien dat ik dat eens heb gezien en het me daarom wel heel leuk leek”, vervolgt ze. Ze schreven haar in bij de Capitals in Leeuwarden. „Ik was eigenlijk gelijk verkocht.”

Inmiddels traint en speelt ze wedstrijden bij zowel de Capitals als bij Flyers. Bij Capitals bij de jongens onder 17 en bij Flyers bij de vrouwen. Daar komt dan nog een keer in de week een training in Tilburg, met het Nederlandse team, bij. „Soms ben ik dus vijf dagen in de week aan het ijshockeyen”, stelt Zoey. Maar een speciaal topsportprogramma op school?

‘Je ziet pas écht hoe leuk het is wanneer je het probeert’

„Nee hoor. Ik zit in 5 havo op De Dyk in Leeuwarden en ik stuur docenten gewoon een mailtje wanneer het me soms niet lukt om een opdracht op tijd af te hebben.”

Met haar teams moet ze het hele land door voor wedstrijden. Bij de Capitals is haar vader tevens de coach. „Je moet wel veel opgeven als je deze sport wil doen”, meent ze. „Voor een wedstrijd van twee uurtjes in Geleen moeten wij in totaal wel zeven uur rijden. Voor sommige mensen is dat misschien gewoon te veel.”

Maar waarom is ze het dan toch

blijven doen? „Ik ben gewoon helemaal gek op het spelletje”, zegt Zoey. „Ik denk dat ik het allerleukste gewoon de opbouw van het spel vind. Je doet het echt als een team. De verdedigers zetten aanvallen op en zo werk je samen met de forwards naar een doelpunt toe.”

Als er van de zevenhonderd aanwezige kinderen al één gaat ijshockeyen, is Zoey al blij. „Ik heb het idee dat de animo voor het ijshockey wat afneemt”, meent ze. „Je ziet dat er clubs wegvallen. Bij mijn team in Leeuwarden zitten nu bijvoorbeeld maar negen spelers, dat is echt heel weinig. Ik hoop echt dat mensen meer gaan ijshockeyen, anders hebben wij volgend jaar of het jaar daarop ook niks meer.”

„Daarom is het zo mooi dat al die kinderen hier zijn, want ze moeten het gewoon eerst een keer zien”, vertelt Zoey. „Daarna moeten er misschien wat proeflessen gepromoot worden op scholen, want je ziet pas écht hoe leuk het is wanneer je het probeert.”

Nee, ijshockeyers die met twee man snoeihard de boarding in worden gereden zie je niet op dit wereldkampioenschap. „Maar dat komt omdat dat in de damescompetitie niet mag”, stelt Zoey. Wat haar betreft kan dat wel anders. „Het is wel erg gek, dat we bij dames wel fysiek contact mogen hebben, maar elkaar niet hard de boarding in mogen rijden en dat het bij de jongens wel mag.”

Als ze met haar Capitals-team traint en wedstrijden speelt, merkt ze dat sommige jongens nog wel eens inhouden als het om haar gaat. „Dan zeg ik wel eens tegen ze: ‘Dat hoeft helemaal niet’”, zegt ze lachend. „Want ik beuk er zelf ook gewoon in.”

